EMENDATIONES IN XENOPHONTIS ANABASIN.

Memini me supra apud HERODOTUM I. 7. πεντήκοντα corrigere pro πέντε. Eiusdem fere generis corruptela est, quam offendi in *Anabasi* V. v. 4: Πλῆθος τῆς καταβάσεως τῆς ὁδοῦ ἀπὸ τῆς ἐν Βαβυλῶνι μάχης ἄχρι εἰς Κοτύωρα, ϛαθμοὶ ἑκατὸν εἴκοσι δύο, παρασάγγαι ἑξακόσιοι καὶ εἴκοσι, ϛάδιοι μύριοι καὶ ὀκτακισχίλιοι καὶ ἑξακόσιοι. Quaero unde haec XENOPHON tam accurate cognoverit. Scire potuit quoties castra mota fuerint; ad numerum ipsum parasangarum in illa calamitate vix potuit attendere. Credibile est eum e supputatione quadam hoc confecisse, prorsus sicuti e parasangarum numero confecit quot stadia emensi fuissent, nam 620 × 30 = 18600. Non fuerunt igitur ϛαθμοὶ ἑκατὸν εἴκοσι δύο, sed τέσσαρες, (β′ pro δ′), nam sic quintuplex dierum numerus parasangarum summae par erit, nempe 5 × 124 = 620.

Occasione oblata praeterea quaedam alia in suavissimo scriptore corrigam. Cyrus I. VIII. 17. praeterequitans ordines Graecorum, audita eorum tessera, quae casu quodam erat Ζεὺς σωτὴρ καὶ νίκη, exclamat: Ἀλλὰ δέχομαί τε, ἔφη, καὶ τοῦτο ἔϛω. Observandum est in plerisque codicibus omitti voculam τε; sed ego illa quoque καὶ τοῦτο ἔϛω delenda suspicor. Cyrus nihil praeter hoc Ἀλλὰ δέχομαι, ἔφη. Biennium est ex quo cum amicissimo viro KIEHLIO *Parisiis* degerem; ibi confecimus primam, ni omnia me fallunt, collationem codicis cuiusdam in bibliotheca publica, qui est quingentesimus trigesimus secundus in catalogo manuscripto. In hoc codice sic legitur: Ἀλλὰ δέχομαι, ἔφη, καὶ τοῦτο ἔϛω φησι. Additum illud φησι facit etiam verisimilius id quod dixi.

Leve est quod corrigam III. IV. 15: Καὶ τότε μὲν δὴ περὶ τῆς Κύρου βασιλείας ἄνδρες ἦτε ἀγαθοί. Legendum est περὶ τὴν Κύρου βασιλείαν, siculi recte servatum est I. VI. 8: Ὁμολογεῖς οὖν περὶ ἐμὲ ἄδικος γεγενῆσθαι. Induxit librarios

in errorem id quod statim sequitur: νῦν δ' ὁπότε περὶ τῆς ὑμετέρας σωτηρίας ὁ ἀγὼν ἐςι, κτὲ.

Praepositio periit III. IV. 49: Οἱ δ' ἄλλοι ςρατιῶται παίουσι καὶ βάλλουσι καὶ λοιδοροῦσι τὸν Σωτηρίδαν, ἕς' ἠνάγκασαν λαβόντα τὴν ἀσπίδα πορεύεσθαι. Quis admonitus non sentit necessarium esse ἀναλαβόντα?

In bimembri sententia V. IV. 6: Εἰ οὖν βούλεσθε, ἔξεςιν ὑμῖν ...... εἰ δὲ ἡμᾶς ἀφήσετε, σκέψασθε, quantocius repone: Εἰ μὲν οὖν βούλεσθε.

Ridiculum est, ut opinor, id quod legitur VI. I. 26: Ἐγὼ, ὦ ἄνδρες, ἥδομαι μὲν ὑφ' ὑμῶν τιμώμενος, εἴπερ ἄνθρωπός εἰμι, καὶ χάριν ἔχω. Rectius iudico: εἴπερ δὴ ἄνθρ.

Harlemi, Aprili MDCCCLV. S. A. NABER.

HYMNE OP ARES, vs. 9.

In de Orphische Hymne op ARES, die onder de Homerische verdwaald is geraakt staat vs. 9:

Κλῦθι, βροτῶν ἐπίκουρε, δοτὴρ εὐθαρσέος ἥβης.

Er moet gelezen worden ἐπίουρε, gelijk bijv. in de Odyssea Eumaeus ὑῶν ἐπίουρος is. Zie LEHRS *Arist.* p. 114.

H. 8 *April* 1855. S. A. N.

NASCHRIFT.

Mnem. III. 345. staat, bij het refereren over Dr. C. M. FRANCKENS stuk *de Aeschyli scholiis Laurentianis* in de *Miscellanea Philologa* van 1854: »De scholia zijn *overal* gewigtig, » vooral bij Aeschylos" enz.

Deze uitdrukking schijnt aanleiding tot misverstand te kunnen geven. Er werd bedoeld *bij alle schrijvers.*

D. 26 *Febr.* 1855. E. J. K.